O nuvelă sportivă

RECORDUL!...

de Jack Berariu

Bătăile din uşe îl treziră...

— Cine e?

— Eu sunt, madama... E ceasul 8...

— Bine, mulţumesc. Spune-i portarului să-mi trimeată ziarele de astăzi.

— Veti fi servit imediat...

Mircea se ridică în coate şi încercă să ţie ochii deschişi. Pleoapele căzură însă repede ca nişte perdele, chemându-l înapoi în căldura patului şi în narcoticul somnului. Era foarte obosit. Noaptea petrecută în localul acela oribil de lângă gară, în compania femeilor de stradă şi în strigătele asurzitoare ale cheflilor, îi sdruncinase nervii şi îi obosise tot trupul. Simţea greutate de plumb în mâini, în picioare şi în caierul gândurilor. Gura îi era amară. Obrajii îi ardeau... Pleoapele îngenunchiau în rugăminţi de somn...

O prostie... Mircea încercă să-şi reamintească momentul în care păşise pragul localului acela înecat în fum şi vizitat de toate scursorile oraşului. Indivizi dubioşi care veneau să-şi întărească damful pornit pe scandaluri şi pe bătaie. Borfaşi strânşi în jurul unei sticle de vin şi a unei poveşti cu isprăvile săptămânii... Prostituate intrate pentru a găsi cumpărători de dragoste şi de senzaţii... Şofeuri... Camionari... Ţigani...

Şi petrecuse totuşi o noapte întreagă în mijlocul acestei lumi suspecte, fără a găsi rezistenţa şi îndemnul de a fugi repede din tovărăşia aceasta mizerabilă. Chipul acela de criminal care cânta «Vrei să ne'ntâlnim Sâmbătă seara»... Arătarea aceea hidoasă care îl întrebase dacă n'are poftă de dragoste...

Mircea n'a răspuns nimic. Şi-a rezemat capul de mâna dreaptă şi a rămas aşa multă vreme alunecând pe apa repede şi vijelioasă a gândurilor...

Poftă de dragoste...

Intrase în localul acesta pentru a se încărca de scârbă, pentru a se desgusta, pentru a ridica clocot de furie şi de ură împotriva tuturor. Impotriva oamenilor... Impotriva dragostei... Impotriva luminilor din vitrinele magazinelor... Impotriva a tot ce e viaţă, sgomot şi chemare de bucurie şi de satisfacţie...

Simţea nevoia unei îndepărtări. Voia să uite. Dorea o prăbuşire în neantul scârbei şi al dispreţului...

— Tinerelule, nu ţi-e poftă de un pat cald?

Invitaţia femeii îl mulţumi... Ii strecura în suflet linişte... Il scotea de sub apăsarea amintirilor.

— Ţine...

Ii întinse o monedă de o sută de lei...

Prostituata se uită nedumerită la moneda care strălucea pe masă, dar nu îndrăsni să întindă mâna.

— Ia-o...

— Aşa pe gratis?

— Pe gratis...

— Fără să ne iubim?

— Fără...

— Mă rog, dacă nu vrei, eu nu insist. Nu-mi vine însă să-ţi iau paralele aşa pe gratis... Barem să te fi încălzit niţeluş...

— Nu e nevoie... Lasă-mă...

Mircea îşi aprinse o ţigare... Capul îi vâjâia. Amintirile îl torturau, plimbându-se fără răgaz prin gândurile lui obosite...

N'ar fi trebuit să participe la concursurile atletice ale oraşului. Trebuia să refuze invitaţia... N'avea nici o tragere de inimă. Nici o ambiţie. Totul îi era indiferent.

*

Sosise dimineaţa în oraş, luase masa la «Moldoveanu» şi apoi hoinărise câteva ore pe străzi.

La 4 s'a dus la stadion...

Incercă să-şi aducă aminte când a intrat în cabină, când s'a îmbrăcat şi când a eşit pe pistă. Dar nu reuşi. Işi aduse aminte numai prezentările speackerului, împrăştiate prin glasul sonor al megafonului:

— «Se aleargă cursa de 1.500 metri plat. Concurenţii sunt: Mircea Deleanu, dela Stadiul Român din Bucureşti, campionul României... Constantin Dobrescu, dela Viforul Dacia. Vasile Balaban, dela Vârtejul... Ilie Popescu, dela Stăruinţa... Niculae Bogdănescu, dela Onef»...

Apoi, plecarea:

— Atenţie... Pregătiţi... Plecaţi...

Balaban a plecat primul. Mircea l-a lăsat în pace. L-a văzut cum se depărtează din moment în moment, dar n'a simţit îndemnul să grăbească pasul, să insiste şi să-l ajungă...

La al doilea tur, fugarul avea un avans de 50 de metri. Mircea era al treilea, la câţiva paşi de Dobrescu, care gâfâia încercând să smulgă câtiva metri din distanţa care îl separa de Balaban.

In dreptul tribunei, spectatorii năvăliră în urechile alergătorilor, cu exclamaţii de încurajare.

— Hai, Deleanu...

— Ţin'te, Balaban...

— Nu te lăsa, Dobrescu...

— Pe ei, Popescule...

Altădată, strigătele mulţimii îl puneau pe jăratec pe Mircea... Accelera cadenţa paşilor, îşi încorda muşchii şi fuleul lui irezistibil începea să mănânce distanţa. Acum însă, Mircea n'avu nici o tresărire când se auzi strigat din tribune. Continuă să alerge cu aceiaş lipsă de vioiciune. Curând fu depăşit şi de Bogdănescu. In urma lui nu mai era decât Popescu, alergătorul acela modest care participa cu abnegaţie la toate concursurile atletice, fără să fi reuşit niciodată să câştige vre-o probă...

Mircea n'auzea însă şi nu vedea nimic. In timp ce paşii călcau pista în neştire, gândurile îi sburară departe... La Mioara... Cât de frumoasă era în rochia aceia de catifea. Şi ochii aceia de migdale... Şi sărutările care nu se mai sfârşeau... Până într'o zi... Apoi... Un rendez-vous contramandat... O gură mai puţin dornică.. O discuţie... Şi gata...

Nici nu-şi dădu seama când se termină cursa. Vocea speakerului îl scoase din lumea de gânduri unde fugise:

— «Rezultatul cursei de 1.500 metri plat: Intâiul: Vasile Balaban, dela Vârtejul; al doilea: Constantin Dobrescu, dela Viforul Dacia; al treilea: Niculae Bogdănescu, dela Onef; al patrulea: Mircea Deleanu, dela Stadiul Român...

Lui Mircea i se păru că speackerul îi pronunţase numele cu o intonaţie deosebită... Se împiedică apoi de privirile surprinse ale spectatorilor. Când s'a văzut eşit din stadion a răsuflat uşurat. S'a urcat într'o trăsură şi a dat ordin birjarului să-l plimbe...

Noaptea l-a surprins pe străzi... Apoi a intrat în cârciumă...

*

Bătăile din uşe îl scoaseră de sub năclăiala gândurilor.

— Cine e?

— Eu sunt, Madama. V'am adus ziarele.

— Intră...

Mircea se uită lung la silueta femeii şi o scotoci cu privirile din cap până în picioare. Fată tânără Frumuşică. Picioare subţiri.

Madama surprinse privirea tânărului şi roşi.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

Mircea ar fi vrut s'o cheme lângă el. Se răsgândi însă:

— Nu, poţi pleca...

Apoi, se apucă să răsfoiască ziarele.

Deschise la pagina sportivă. Citi titlul: «*Mircea Deleanu n'a contat în cursa de 1.500 metri*». Simţi o strângere de inimă. Obrajii i se umplură de căldură. Citi mai departe: «...*Infrângerea lui Mircea Deleanu a surprins pe toată lumea. Se pare însă că faimosul campion e în mare declin şi că steaua lui a apus pentru totdeauna. Cariera lui de mare alergător poate fi considerată ca lichidată. E greu de presupus că va mai putea juca un rol în atletismul românesc. Noroc însă că s'a ivit Balaban. Regele a murit, trăiască regele*»...

Deschide alt ziar. Aceleaşi comentarii: «*Lamentabila performanţă a lui Mircea Deleanu... Campionul României nu s'a putut plasa decât la locul al patrulea... Un idol care se prăbuşeşte... Sfârşitul unei cariere...*».

Fiecare cuvânt îl plesnea în faţă. Ca un vânt rece... Ca o lovitură de ciocan... Ca un sgomot de armă...

Mioara...

Mioara...

Mioara...

O lacrimă porni timidă pe valea obrajilor. Apoi, încă una. Incă una. Ploaie de toamnă... Monotonă... Tristă... Sfâşietoare...

*

Mircea nu şi-a închipuit niciodată că va ajunge să schimbe cu Mioara Grigoriu mai mult decât un salut, politicos sau un compliment amabil. Fată frumoasă, anturată, Mioara Grigoriu răspândea în jurul ei un parfum insinuant de erotism, dar avea totdeodată în privirea ei un aer suveran, care spulbera multe speranţe şi îndepărta multe îndrăsneli.

Urechile vigilente şi atot-ştiutoare ale teatrului erau informate că Mioara e prietena inginerului George Teodorescu, fostul deputat naţional-ţărănist şi actualul director general al societăţii «Tracţiunea», un om bogat, îndeajuns de ocupat şi capabil să cheltuiască 40.000 lei pe lună pentru o prietenă care ştia din când în când să-i alunge plictiselile. Teodorescu n'o iubea pe Mioara... Scăpat însă din atmosfera enervantă şi obositoare a consiliilor de administraţie, evadat din lumea cifrelor şi a socotelilor de tot felul, Teodorescu avea nevoie de o tovărăşie veselă, de o prietenă tânără, care să-i ofere nu numai un trup impecabil şi o gură ispititoare, ci şi o exuberanţă reconfortantă, o naivitate agreabilă şi o feminitate suavă...

Deaceea devenise prietenul Mioarei...

La rândul ei, Mioara găsea multă linişte în legătura ei cu Teodorescu. Nu cunoştea povara scenelor de gelozie, nu trebuia să sufere asaltul întrebărilor de tot felul şi nu simţise niciodată prezenţa inginerului în viaţa ei. Teodorescu se mulţumea cu puţin. Cu o plimbare la şosea, cu o masă într'un restaurant de noapte şi cu o oră de dragoste, consumată fără jurăminte şi fără reproşuri...

In teatru, în afară de inginerul Teodorescu, nu se ştia nimic din viaţa sentimentală a Mioarei Grigoriu... Era foarte veselă, foarte prietenoasă, dar nimeni n'ar fi putut să-ţi spună dacă zâmbeşte cu mai multă insistenţă lui Nicuşor Constantinescu, directorul teatrului, sau dacă stă mai mult de vorbă cu Piu Mironescu.

Mircea a plăcut-o din primul moment...

Nu era atât de frumoasă ca Virginica Popescu, care făcea să suspine inimile mucoşilor dela galerie. Şi nici alura de femeie fatală a Lisettei Verea n'o avea. Mioara era însă de o prospeţime delicioasă. Cei 17 ani pe care îi avea, se puteau ghici uşor în catifeaua fină a obrajilor, în lumina feerică a ochilor şi în spontaneitatea minunată a gesturilor.

Mircea a plăcut-o. Seri dearândul, venind prin culisele Alhambrei, unde petrecea câteva ore agreabile la şuetele băeţilor din trupă, Mircea căuta s'o vadă cât mai mult. Din cabina băeţilor, era atent la tablourile care se succedau pe scenă şi aştepta trecerea Mioarei. In special venea pentru tabloul «Cămăşuţelor» în care Mioara, îmbrăcată într'o cămăşuţă scurtă de mătase verde, apărea în fruntea unui pluton de 12 balerine, cântând cupletul «O fetiţă dulce».

Postat pe culoar, în drumul dela cabine spre scenă, Mircea era încântat că o poate vedea de-aproape pe Mioara. O cunoştea după paşi când începea să scoboare scările...

Odată, Mioara s'a oprit în faţa lui. Nu-l cunoştea.

— Domnule, nu cumva ai un ac de gămălie?

Mircea a simţit că se prăbuşeşte. Niciodată n'o văzuse atât de aproape. Goală, ameţitor de goală, sub cămăşuţa care nu ştia ce să ascundă mai degrabă, neastâmpărul insinuant al sânilor sau rotunjimea albă a pulpelor, Mioara îi arunca acum în faţă tot parfumul ei de femeie frumoasă.

— Un ac cu gămălie? a îngânat Mircea.

— Da, îmi trebuie să prind floarea asta păcătoasă.

— O clipă... Mi se pare că am un ac... cu gămălie... Poftim, domnişoară...

— Mulţumesc, domnule...

Mioara i-a surprins turburarea şi a intrat zâmbind în scenă.

Mircea a uitat să mai dea bună seara băeţilor... A plecat repede din teatru şi a pornit-o în neştire pe străzi...

Afară ploua. Era frig...

Mircea se înăbuşea, însă... Ii era cald.. Ingrozitor de cald. Ii svâcneau tâmplele. Il ardeau gândurile... Mioara... Mioara... Cămăşuţa verde... Sânii... Bogăţia albă a coapselor...

— «Domnule, nu cumva ai un ac cu gămălie?...

Dragostea lor a fost fulgerătoare...

Intr'o seară, un camarad din trupă a făcut prezentările:

— Domnişoara Mioara Grigoriu...

— Domnul Mircea Deleanu...

— Alergătorul?

— Da, domnişoară...

— Am citit prin ziare vorbindu-se foarte frumos de dumneata. Dar parcă te-am văzut mereu pe-aci prin teatru...

— Da, viu pe la băeţi... Sunt prieten cu Bertea... Piu Mironescu...

— Iţi mai place probabil şi câte o fetiţă...

— Nu...

— Cum, nu eşti amorezat de nimeni? Nu-ţi plac fetele dela Alhambra?

— Ba îmi plac. Sunt frumoase...

— Şi nu e nici una care îţi place mai mult?

— Nu...

— Sincer, nu?

— ...

O seară mai târziu, Mircea lua masa în compania Mioarei. La teatru discutaseră multă vreme despre sport... Vorbiseră despre campionatul de football, despre victoria lui Toma Aurel şi se pomeniseră aşteptându-se unul pe altul la eşire...

— Dacă nu-ţi încurc alte socoteli, hai să mâncăm şi să mai stăm de vorbă la «Modern»...

— Cu mare plăcere, domnişoară Grigoriu...

Au mâncat puţin... Ea a ciugulit dintr'un picior de pui, iar el a gustat de câteva ori dintr'un fricandeaux de viţel. Mai mult au stat de vorbă. Mioara i-a povestit peripeţiile carierei... Cum a rămas orfană la vârsta de 14 ani, cum a intrat ca balerină la Cărăbuş, cum s'a angajat apoi la Alhambra ca solistă şi cum şi-a făcut loc spre fruntea afişului în revista «Alhambra dansează»... Mircea n'a avut ce să-i povestească... O mică întâmplare din şcoală, o amintire dela un concurs atletic, o idilă oarecare cu o tennismană şi atâta...

Au eşit din restaurant prieteni. Mircea... Mioara.

— Unde stai, Mioaro?

— Stau aproape. Aici pe Cobălcescu... Dar par'că aşi face întâi o plimbare la şosea...

— Tocmai bine. Uite că avem şi o maşină frumoasă în staţie...

Până la Capul Podului, Mircea şi Mioara n'au schimbat nici un cuvânt, căutând fiecare să-şi reconstitue în minte amănuntele cunoştinţei lor.

Intr'un târziu, Mioara a rupt tăcerea:

— Frumoasă seară...

— Foarte frumoasă...

Capul Mioarei a înclinat puţin spre umărul lui Mircea... Buzele lor s'au unit fără veste. Ochii s'au închis să nu vadă nimic...

— Te iubesc, Mioaro...

— Mi-eşti drag, Mircea...

— Dragostea mea...

— Iubitule...

*

Mircea coborâ din pat. Se uită la ceas: 8 şi 20. Mai avea timp. Trenul spre Bucureşti pleca abia la 9 şi un sfert... Stătu o clipă pe gânduri şi apoi băgă mâna în haină...

Luă portofelul. Era plin, voluminos. Colţul unei fotografii se strecurase afară de încheetura de piele divulgând rotunjimea unui gât de femeie...

Mioara...

Mircea se uită lung la dedicaţi: «Timpul n'o să schimbe nimic»...

Altă fotografie: «Pentru aducere aminte»...

Mircea scotoci mai departe. Găsi o hârtiuţă... «Te iubesc numai pe tine». Hârtiuţa pe care i-o scrisese Mioara la masă, în restaurantul gării Ploeşti, sub ochii nebănuitori ai inginerului Teodorescu... O joacă... O aventură... O copilărie... O inimă...

Mâinile lui Mircea se opriră apoi asupra unei scrisori... «Mircea, scumpule... Insfârşit pot să-ţi aştern numele-ţi drag pe hârtie, fără a fi văzută de cineva... Am primit scrisoarea ta şi am fost fericită găsind-o cu o zi mai devreme, la Oradea şi nu la Arad, cum mi-ai spus la telefon. Mircea, iubitule, deabia aştept să mă întorc în Bucureşti şi să mă lipesc de tine cu tot dorul prea lungei noastre despărţiri Te sărut, iubitule. Mi-e dor, mi-e tare dor de tine. A ta, numai a ta. Mioara»...

Mircea închise portofelul la loc. Renunţă să mai cotrăbăiască printre cuvintele de altă dată. Nu mai avea nici un rost. Nu mai avea cu el decât scrisorile şi fotografiile Mioarei. Mentimentele ei dispăruseră de mult... Actriţa învinsese femeia într'o lume în care totul nu e decât carton vopsit, lumini de reflectoare şi minciună veşnică... Fusese numai un capriciu. Nimic mai mult. Singur Mircea se prăbuşise în abisul sentimentelor şi îşi sfărâmase acolo dureri amarnice şi chinuitoare aduceri aminte...

La 9 fără douăzeci de minute părăsi hotelul. Gara era aproape, la câteva sute de metri, dar Mircea simţea nevoia să ajungă cât mai repede pe peron şi să-şi umple sufletul cu dor de Bucureşti. Voia să fie curentat de nervi. Voia să aştepte... Voia să fie nerăbdător...

In gară, îşi cumpără un pachet de ţigări. Desfăcu pachetul, aprinse o ţigare şi apoi începu să se plimbe pe peron... Nu mai era nimeni. Lumea aştepta în restaurantul gării sosirea celor două trenuri: un personal care venea dinspre Bucureşti şi pleca mai departe spre fundul Moldovei şi un accelerat care se îndrepta spre Capitală, venind dela Iaşi...

Toamna năvălise peste pustiul peronului cu înfiorări aspre de frig. Cu gulerul pardesiului ridicat, Mircea se plimba absent de colo până colo, oprindu-se, din când în când în dreptul reclamelor placardate pe pereţii gării: Urudonal... Colectura Gheorghe Stănoiu... Fabrica de ţigle Someş... Sampania Mott... Excursiune la Paris...

In dreptul biroului şefului de gară, un afiş mare, verde, îi sări în ochi cu litere imense, roşii: «Turneul teatrului Alhambra»... Mircea începu să parcurgă adjectivele pompoase ale afişului: «Sâmbătă 21 Noembrie... Mare reprezentaţie cu fantastica revistă Alhambra guvernează» de domnii N. Vlădoianu şi N. Constantinescu... Montare extraordinară... In rolurile principale, celebrele vedete: George Groner, Titi Botez, Al. Giovani, Dan Demetrescu, Piu Mironescu, H. Nicolaide, etc. şi d-rele Silly Vasiliu, Virginica Popescu, Lisette Verea, Marga Rădulescu, Didona Rădulescu, Florica Demion, Mioara Gdigoriu...

Mircea nu putu să citească mai departe afişul. Privirile lui înţepeniră... Mioara Grigoriu... Mioara... Se uită din nou la începutul afişului: «Turneul teatrului Alhambra... Sâmbătă 21 Noembrie, mare reprezentaţie cu fantastica revistă «Alhambra guvernează»...

Sâmbătă 21 Noembrie. Când e asta? Mircea încercă să-şi facă drum de lumină prin haosul gândurilor... Poimâine seara... Ba nu, chiar astă seară. Sâmbătă 21 Noembrie...

Un amploaiat trecu grăbit prin faţa chioşcului de ziare. Mircea îl opri.

— Domnule, te rog, astăzi e în 21?

— Desigur... 21 Noembrie. Nu vedeţi colo: diseară joacă Alhambra...

— Diseară...

— Trenul soseşte peste câteva minute...

— Care tren?

— Personalul de Bucureşti, cu turneul...

— Cu...

Mircea se rezemă de perete. Mioara... Mioara... Gândurile i se svârcoleau în cap... Era bucuros că o va revedea... Incercă să-şi închipuie scena depe peron... Mioara va coborâ veselă din tren şi se va îndrepta spre restaurant... Câţiva paşi nu va vedea nimic... Apoi, privirile ei îl vor găsi pe Mircea lângă sala de telegraf... Mircea.. Mioara... Se vor săruta nebuneşte... Se vor frânge în îmbrăţişări. Vor râde de cearta din Bucureşti... Şi Mioara îi va spune din nou «Duduş»... Duduş, ca altădată când cămăruţa înflorită din Calea Griviţei le-a adăpostit orele lor nesfârşite de beţie...

Un strigăt năprasnic îl trezi din reverie.

— Vai... Nenorocire... Dumnezeule...

Şeful de gară, un btrânel scund, cu ochelari cu şireturi şi cu ghete cu elastic, alerga înebunit de alungul şi de-alatul peronului, strigând din răsputeri:

— Vai... Vai... Dumnezeule... Ce nenorocire... Ce nenorocire...

Intr'o clipă, peronul se înegrise de lume.

— Ce este? Ce s'a întâmplat?

Bătrânelul isbucni în plâns...

— Dumnezeule, nu mă lăsa... Dumnezeule, nu mă lăsa... Personalul...

— Ce e cu personalul?

— Personalul vine pe linia II-a...

— Şi?

— Şi... şi... şi... linia nu e liberă... Sunt nişte vagoane de... de.. de... păcură.

— Nu se mai poate face nimic... Acum e tocmai departe, lângă moară... La 1 kilometru... Şi àersonalul... so... so... so.. seşte peste două minute...

Un ins înalt, brun, îmbrăcat într'un pardesiu gris, se desprinse vijelios din mulţimea care asculta îngrozită destăinuirea şefului de gară şi porni nălucă peste şinii...

Mircea...

Alerga din răsputeri.... Picioarele care călcaseră atât de indiferente pe sgura ireproşabilă a stadionului, goneau acum sălbatece printre pietroaiele drumului de fier, mâncând distanţa cu lăcomie de fiară...

Mioara... Mioara...

Mircea simţia usturimea lacrimilor... Oboseala îi pusese un nod în gât... Splina îl străpungea cu mii de ace. Nervii luaseră foc... Ii ardeau capul... Il ameţeau...

Mioara... Mioara...

Nu mai vedea nimic. Ochii i se împăienjeniseră. In faţa ui se aşternuse o ceaţă deasă pe care cu cât o străbătea mai mult, i se părea mai apăsătoare şi mai de nepătruns. Inima îi bătea desnădăjduită, ca o pasăre pornită să spargă colivia strâmtă a pieptului... O clipă avu în faţă, ca o imagine de coşmar, figura atelierului grec, alungat spre neantul depărtărilor, de îndemnul entuziast al biruinţii.

(Continuare în pag. 8-a)

Numărul viitor al «Gazetei Sporturilor» va apare Luni 28 Decembrie, la orele obişnuite.